

Zbigniew Wodecki, Pokochaj mnie

Nie mogę pojąć
Pomóż mi
I powiedz w czym twój urok tkwi
W twoich oczach?
W twoich ustach?
Bo nie wiem nic
I myślę nocą, myślę dniem
Czy nie są złudą, nie są snem:
Twoje oczy?
Twoje usta?
I uśmiech lic?
Coś się ze mną stało.
Jestem inny, niż zawsze
Jedno wiem, że los cię zesłał najłaskawszy

Pokochaj mnie, pokochaj mnie
W twe ręce los mój składam i życie me.
Bo co tutaj kryć
Nie mogę bez ciebie żyć!
Odkąd ciebie znam
Przykułaś mnie, związałaś mnie
Na całe życie tak rozkochałaś mnie
Że nikt naszych dróg
Rozdzielić nie będzie mógł!
Przed nami tyle lat i dni
I nocy złotych i gwiazd
I ja i ty
I nikt, i nikt oprócz nas
Pokochaj mnie, jak ciebie ja
Bo jeśli los połączył pewnego dnia
I ciebie, i mnie
To znaczy, że los tak chce!

Nie mogę pojąć, pomóż mi
I powiedz czemu słońce lśni
Tak radośniej
Tak goręcej
Od kilku dni
I powiedz mi, jeżeli wiesz
Dlaczego kwiaty pachną też
Jakoś piękniej!
Jakoś więcej
Wytłumacz mi
Noc dziś taka jasna
A powinno być ciemno
Ach, już wiem
To świt dziś prosi razem ze mną:

Pokochaj mnie, pokochaj mnie
W twe ręce los mój składam i życie me.
Bo co tutaj kryć
Nie mogę bez ciebie żyć!
Odkąd ciebie znam
Przykułaś mnie, związałaś mnie
Na całe życie tak rozkochałaś mnie
Że nikt naszych dróg
Rozdzielić nie będzie mógł!

Przed nami tyle lat i dni
I nocy złotych i gwiazd
I ja i ty
I nikt, i nikt oprócz nas

Pokochaj mnie, jak siebie ja
Bo jeśli los połączył pewnego dnia
I siebie, i mnie
To znaczy, że los tak chce!